

62020CJ0154

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (desátého senátu)

9. prosince 2021 (*1)

„Řízení o předběžné otázce – Daně – Daň z přidané hodnoty (DPH) – Směrnice 2006/112/ES – Článek 168 – Nárok na odpočet daně zaplacené na vstupu – Hmotnoprávní podmínky nároku na odpočet – Postavení dodavatele jako osoby povinné k dani – Důkazní břemeno – Odepření nároku na odpočet daně v případě, že skutečný dodavatel nebyl identifikován – Podmínky“

Ve věci C-154/20,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Nejvyššího správního soudu (česká republika) ze dne 11. března 2020, došlým Soudnímu dvoru dne 31. března 2020, v řízení

Kemwater ProChemie s. r. o.

proti

Odvolacímu finančnímu ředitelství,

SOUDNÍ DVŮR (desátý senát),

ve složení C. Lycourgos, předseda čtvrtého senátu vykonávající funkci předsedy desátého senátu, I. Jarukaitis (zpravodaj) a M. Ilešič, soudci,

generální advokát: P. Pikamäe,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

–

za Odvolací finanční ředitelství T. Rozehnalem,

–

za českou vládu M. Smolkem, O. Serdulou a J. Vlášilem, jako zmocněnci,

–

za španělskou vládu S. Jiménez Garcíou, jako zmocněncem,

–

za maďarskou vládu M. Z. Fehérem a R. Kissné Berta, jako zmocněnci,

—
za Evropskou komisi A. Armenia a M. Salykovou, jako zmocněnkyní,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věci bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1

Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. 2006, L 347, s. 1).

2

Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Kemwater ProChemie s. r. o. a Odvolacím finančním ředitelstvím (česká republika) (dále jen „finanční ředitelství“) ve věci odepření nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu za dodání reklamních služeb uskutečněné v průběhu let 2010 a 2011.

Právní rámec

Unijní právo

3

Článek 9 odst. 1 směrnice 2006/112 stanoví:

„Osobou povinnou k dani se rozumí jakákoliv osoba, která na jakémkoli místě vykonává samostatnou ekonomickou činnost, a to bez ohledu na účel nebo výsledky této činnosti.

„Ekonomickou činností se rozumí veškerá činnost výrobců, obchodníků a osob poskytujících služby, včetně těžební činnosti, zemědělské výroby a výkonu svobodných a jiných obdobných povolání. Za ekonomickou činnost se považuje zejména využívání hmotného nebo nehmotného majetku za účelem získávání pravidelného příjmu z ní.“

4

Článek 168 této směrnice stanoví:

„Jsou-li zboží a služby použity pro účely zdaněných plnění osoby povinné dani, má tato osoba nárok ve členském státě, v němž tato plnění uskutečňuje, odpočíst od daně, kterou je povinna odvést, tyto částky:

a)

DPH, která je splatná nebo byla odvedena v tomto členském státě za zboží, jež jí bylo nebo bude dodáno, nebo za službu, jež jí byla nebo bude poskytnuta jinou osobou povinnou k dani;

[...]“

§lánek 178 této sm?rnice stanoví:

„Pro uplatn?ní nároku na odpo?et dan? musí osoba povinná k dani spl?ovat tyto podmínky:

a)

p?i odpo?tu dan? podle ?l. 168 písm. a) p?i dodáních zboží a poskytnutích služeb musí mít fakturu vystavenou v souladu s ?lánky 220 až 236 a ?lánky 238, 239 a 240;

[...]“

§lánek 273 první pododstavec této sm?rnice stanoví:

„?lenské státy mohou uložit další povinnosti, které považují za nezbytné k správnému výb?ru dan? a k p?edcházení da?ovým únik?m, dostojí-li požadavku rovného zacházení s domácími pln?ními i pln?ními mezi ?lenskými státy uskute??ovanými osobami povinnými k dani, a za podmínky, že tyto povinnosti nevedou p?i obchodu mezi ?lenskými státy k formalitám spojeným s p?ekra?ováním hranic.“

§lánek 287 této sm?rnice stanoví:

„?lenské státy, které p?istouply po 1. lednu 1978, mohou poskytnout osvobození od dan? osobám povinným k dani, jejichž ro?ní obrat je nejvýše roven ekvivalentu v národní m?n? následujících ?átek p?i kurzu platném ke dni jejich p?istoupení:

[...]

7) ?eská republika: 35000 EUR,

[...]“

?eské právo

V souladu s ustanovením § 6 odst. 1 zákona ?. 235/2004 Sb., o dani z p?idané hodnoty, se plátcem DPH stane osoba povinná k dani se sídlem v ?eské republice, jejíž obrat za nejvýše dvanáct bezprost?edn? p?edcházejících po sob? jdoucích kalendářních m?síc? p?esáhne 1000000 korun ?eských (K?) (p?ibližn? 39250 eur), s výjimkou osoby, která uskute??uje pouze pln?ní osvobozená od dan? bez nároku na odpo?et dan?.

V § 29 tohoto zákona jsou obsažena ustanovení, jimiž se provádí ?l. 178 písm. a) sm?rnice 2006/112.

V ustanoveních § 72 a 73 tohoto zákona jsou upřesněny podmínky nároku na odpot DPH. Podle tčto ustanovení má plátce nárok na odpot DPH na vstupu, které musí odpovídat da? na výstupu p?iznaná jiným plátcem, takže nelze uplatnit nárok na odpot dan?, pokud v?bec nevznikla povinnost uplatnit da? na výstupu.

11

Ustanovení § 94a odst. 1 tohoto zákona stanoví, že osoba povinná k dani se sídlem nebo provozovnou v ?eské republice, která uskute?uje nebo bude uskute?ovat pln?ní s nárokem na odpot dan?, m?že podat p?ihlášku k registraci.

12

Podle § 92 odst. 3 zákona ?. 280/2009 Sb., da?ový řád, da?ový subjekt prokazuje všechny skute?nosti, které je povinen uvád?t v řádném da?ovém tvrzení, dodate?ném da?ovém tvrzení a dalších podáních.

Spor v p?vodním řízení a p?edb?žné otázky

13

V návaznosti na da?ovou kontrolu zahájenou dne 25. dubna 2012, která se týkala m?sí?ních zda?ovacích období srpen až říjen 2010, duben až červen 2011 a srpen 2011, ?eský správce dan? odep?el spole?nosti Kemwater ProChemie, obchodní spole?nosti se sídlem v ?eské republice, nárok na odpot DPH, kterou zaplatila za reklamní služby poskytnuté na golfových turnajích konaných v pr?b?hu let 2010 a 2011. Podle da?ových doklad? byly tyto služby poskytnuty spole?ností VIASAT SERVICE s.r.o. za řádku 120000 K? (p?ibližn? 4708 eur) za každé zda?ovací období v?etn? 20% DPH.

14

?eský správce dan? konstatoval, aniž zpochybnil faktické provedení p?edm?tných služeb, že na jednu stranu jednatel spole?nosti VIASAT SERVICE uvedl, že si není v?dom, že by tyto služby byly touto spole?ností poskytnuty, a na druhou stranu spole?nost Kemwater ProChemie nebyla schopna prokázat, že dodavatelem tčto služeb skute?n? byla uvád?ná spole?nost. Podle správce dan? jednak nebyla prokázána totožnost dodavatele ?i dodavatel? a jejich postavení plátce DPH a jednak byl řástek?n? sporný i rozsah p?edm?tných pln?ní, a proto dne 20. prosince 2013 vydal platební vým?ry, jimiž dom?il DPH ve výši 20000 K? (p?ibližn? 784 eur) za každé zda?ovací období a spole?nosti Kemwater ProChemie uložil penále 4000 K? (p?ibližn? 156 eur) za každé z tčto období.

15

Finan?ní ředitelství zamítlo odvolání spole?nosti Kemwater ProChemie proti t?mto platebním vým?r?m, na?ež se uvedená spole?nost obrátila na Krajský soud v Praze (?eská republika), který její žalob? vyhov?l. Krajský soud v Praze z judikatury Soudního dvora a z jistého rozsudku Nejvyššího správního soudu (?eská republika) dovodil, že podmínkou nároku na odpot dan? není prokázat, že da?ový subjekt p?ijal zdanitelné pln?ní od dodavatele uvedeného na faktur?e k tomuto pln?ní, a že nedostatek d?kazu ohledn? totožnosti skute?ného dodavatele tohoto pln?ní m?že být významný pouze v p?ípad?, že správce dan? prokáže, že je toto pln?ní sou?ástí da?ového podvodu, o n?mž osoba povinná k dani uplat?ující nárok na odpot dan? v?d?la nebo v?d?t musela.

16

Finanční ředitelství následně podalo kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který je předkládajícím soudem.

17

Předkládající soud uvádí, že je postaven před otázku, zda lze odepřít nárok na odpočet DPH, jestliže nebyl identifikován skutečný poskytovatel služeb, v souvislosti s nimiž jejich příjemce tento nárok uplatňuje.

18

Podle předkládajícího soudu z judikatury Soudního dvora zaprvé vyplývá, že podmínkou nároku na odpočet DPH je, že příjemce zdanitelného plnění musí být osobou povinnou k dani, která dodané zboží nebo služby použila pro účely zdanitelných plnění na výstupu, a že toto zboží bylo dodáno nebo byly tyto služby poskytnuty jinou osobou povinnou k dani, a jsou-li tyto podmínky splněny, nelze v zásadě tento nárok odepřít. Zadruhé musí správce daně osobě povinné k dani odepřít nárok na odpočet daně, jestliže sám prokáže – aniž by na osobu kladl povinnost prokázání dalších skutečností, které mu nepřísluší – že věděla anebo mohla vědět, že pořízení předmětného zboží nebo služeb se účastní podvodu.

19

Předkládající soud uvádí, že podle českého práva nese důkazní břemeno ohledně prokázání splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH daňový subjekt. Má za to, že stejný požadavek vyplývá z judikatury Soudního dvora, přičemž uvádí, že pochybnost o totožnosti poskytovatele by sama o sobě nemusela umožňovat správci daně nepříznat nárok na odpočet daně, neboť směrnice 2006/112 definuje „osobu povinnou k dani“ široce. Poznámává však, že jelikož Česká republika uplatňuje výjimku upravenou v článku 287 této směrnice, nelze postavit najisto, pokud není identifikován skutečný dodavatel, že je splněna hmotněprávní podmínka nároku na odpočet daně, tj. že dodavatel je osobou povinnou k dani.

20

Předkládající soud má rovněž za to, že judikatura Soudního dvora, podle níž je povinností osoby uplatňující nárok na odpočet prokázat splnění hmotněprávních podmínek tohoto nároku, včetně prokázání skutečnosti, že zboží a služby byly skutečně dodány osobou povinnou k dani, je v rozporu s rozsudkem ze dne 13. února 2014, Maks Pen (C-18/13, EU:C:2014:69), a usnesením ze dne 10. listopadu 2016, Signum Alfa Sped (C-446/15, nezveřejněné, EU:C:2016:869), v nichž bylo rozhodnuto, že tento nárok musí být přiznán, pokud nebyla prokázána účast na podvodu, přestože ve věcech, v nichž byla tato rozhodnutí vydána, nebylo prokázáno postavení dodavatele jako osoby povinné k dani.

21

Předkládající soud konečně uvádí, že povinnost prokázat splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpočet daně musí být osobě povinné k dani uložena nejen v případě, kdy není doloženo postavení dodavatele jako osoby povinné k dani, ale také v případě, kdy je sice jisté, že dodavatel toto postavení má, avšak není možné ho identifikovat. Pokud by tomu bylo jinak, nemohla by být podle předkládajícího soudu v případech, kdy členský stát uplatnil výjimku stanovenou v článku 287 směrnice 2006/112, s jistotou prokázána hmotněprávní podmínka nároku na odpočet daně spočívající v postavení dodavatele jako osoby povinné k dani. Opačný

výklad by byl v rozporu se zásadou daňové neutrality a s judikaturou Soudního dvora týkající se dokazování v otázce splnění hmotněprávních podmínek nároku na odpot dan?, jež přísluší osobě povinné k dani, a otevřel by cestu k významným daňovým únikům, přestože boj proti únikům je cílem uznaným touto směrnicí.

22

Za těchto podmínek se Nejvyšší správní soud rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1)

Je v souladu se směrnicí 2006/112[...], pokud je uplatnění práva na odpot [DPH] na vstupu podmíněno splněním povinnosti osoby povinné k dani prokázat, že jí přijaté zdanitelné plnění bylo poskytnuto jinou konkrétní osobou povinnou k dani?

2)

Pokud je odpověď na první otázku kladná a osoba povinná k dani uvedenou dňkazní povinnost nesplní, lze odepřít právo na odpot dan? na vstupu, aniž by bylo prokázáno, že tato osoba povinná k dani věděla anebo mohla vědět, že pořízením zboží nebo služeb se účastní daňového podvodu?“

K předběžným otázkám

23

Podstatou těchto dvou otázek předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda musí být směrnice 2006/112 vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpot DPH zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce dan? povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či vědět měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpot dan?, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodává důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani.

24

Je třeba připomenout, že k uplatnění nároku na odpot DPH je nutno dodržet podmínky hmotněprávní i formální povahy. Pokud jde o hmotněprávní podmínky, z čl. 168 písm. a) směrnice 2006/112 vyplývá, že k tomu, aby dotyčné osobě uvedený nárok mohl vzniknout, je třeba, aby byla „osobou povinnou k dani“ ve smyslu této směrnice. Dále je třeba, aby na vstupu byly zboží nebo služby uplatňované k odvodnění nároku na odpot dodány nebo poskytnuty jinou osobou povinnou k dani a aby toto zboží nebo tyto služby byly na výstupu použity osobou povinnou k dani pro účely jejích zdaněných plnění. Pokud jde o způsoby uplatnění nároku na odpot DPH, které jsou postaveny na roveř podmínkách formální povahy, čl. 178 písm. a) uvedené směrnice stanoví, že osoba povinná k dani musí mít fakturu vystavenou v souladu s jejími články 220 až 236 a články 238 až 240 (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 26 a citovaná judikatura).

25

Z toho vyplývá, že uvedení dodavatele na faktuře týkající se zboží nebo služeb, ve vztahu k nimž je uplatňován nárok na odpot DPH, je formální podmínkou uplatnění tohoto nároku. Postavení dodavatele zboží nebo poskytovatele služeb jako osoby povinné k dani je naproti tomu – jak uvádí

předkládající soud a Česká, španělská a maďarská vláda – jednou z hmotněprávních podmínek tohoto nároku (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 27).

26

Pokud jde o důsledky toho, že skutečný dodavatel daného zboží nebo služeb nebyl identifikován, je třeba připomenout, že cílem režimu odpote je zcela sejmout z podnikatele zatížení DPH, která je splatná nebo byla zaplacená v rámci všech jeho ekonomických činností. Společný systém DPH tedy zajišťuje neutralitu daňové zátěže všech ekonomických činností bez ohledu na jejich účel nebo výsledky za podmínky, že tyto činnosti v zásadě samy podléhají DPH (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 30 a citovaná judikatura).

27

Podle ustálené judikatury Soudního dvora představuje nárok osob povinných k dani odpote od DPH, kterou jsou povinny odvést, částku DPH, která je splatná a byla zaplacená za zboží nebo služby, které obdržely na vstupu, základní zásadu společného systému DPH. Jak Soudní dvůr opakovaně rozhodl, nárok na odpote upravený v článku 167 a následujících směrnice 2006/112 je nedílnou součástí mechanismu DPH a nemůže být v zásadě omezen, pokud osoby povinné k dani, které mají zájem na jeho uplatnění, dodrží požadavky nebo podmínky jak hmotněprávní, tak formální povahy, které se na tento nárok vztahují (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 31 a citovaná judikatura).

28

Aťkoliv mohou členské státy podle čl. 273 prvního pododstavce směrnice 2006/112 uložit další povinnosti než ty, které stanoví tato směrnice, jestliže je považují za nezbytné ke správnému výběru DPH a k předcházení daňovým podvodům, opatření přijatá členskými státy nesmí jít nad rámec toho, co je nezbytné k dosažení těchto cílů. Nemohou být tedy používána způsobem, který by systematicky zpochybňoval nárok na odpote DPH, a tedy neutralitu DPH (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 32 a citovaná judikatura).

29

Soudní dvůr v této souvislosti rozhodl, že základní zásada neutrality DPH vyžaduje, aby odpote DPH na vstupu byl přiznán, jestliže jsou splněny hmotněprávní podmínky, i když osoby povinné k dani nevyhovují určitým podmínkám formálním (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 33 a citovaná judikatura).

30

Platí tedy, že jakmile má správce daně k dispozici údaje potřebné k tomu, aby určil, že jsou splněny hmotněprávní podmínky, nemůže, co se týče nároku osoby povinné k dani na odpote této daně, vyžadovat splnění dalších podmínek, které by mohly vést k tomu, že by tento nárok nebylo možné uplatnit (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 34 a citovaná judikatura).

31

Avšak může tomu být jinak, jestliže porušení formálních požadavků mělo za následek nemožnost předložení jednoznačného důkazu o splnění hmotněprávních požadavků (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 36 a citovaná judikatura).

32

Tak tomu přitom může být v případě, kdy na fakturu týkající se zboží nebo služeb, ve vztahu k nimž je uplatněn nárok na odpočet, není uvedena totožnost skutečného dodavatele, jestliže tato skutečnost znemožňuje jeho identifikaci, a tedy prokázání toho, že měl postavení osoby povinné k dani, jelikož – jak bylo připomenuto v bodě 25 tohoto rozsudku – toto postavení představuje jednu z hmotněprávních podmínek nároku na odpočet DPH (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 37).

33

V těchto souvislostech je třeba zdůraznit, že správce daně nemůže zkoumat pouze samotnou fakturu. Musí zohlednit i další informace poskytnuté osobou povinnou k dani. Dále je třeba uvést, že je na osobě povinné k dani, která uplatňuje nárok na odpočet DPH, aby doložila, že splňuje požadavky pro to, aby jí tento nárok vznikl. Daňové orgány tak mohou od samotné osoby povinné k dani vyžadovat doklady, které považují za nezbytné pro posouzení otázky, zda je třeba požadovaný odpočet daně přiznat, či nikoliv (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 38 a citovaná judikatura).

34

Z toho vyplývá, že je v zásadě na osobě povinné k dani, která uplatňuje nárok na odpočet DPH, aby doložila, že dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb, v souvislosti s nimiž je tento nárok uplatněn, byl v postavení osoby povinné k dani. Osoba povinná k dani je tedy povinna předložit objektivní důkazy, že jí byly pro účely jejích plnění podléhajících DPH skutečně dodány nebo poskytnuty na vstupu osobami povinnými k dani zboží nebo služby, z nichž skutečně zaplatila DPH. Tímto důkazy mohou být zejména doklady v držení dodavatele nebo poskytovatele, od nichž osoba povinná k dani pořídila zboží nebo služby, z nichž zaplatila DPH (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 39 a citovaná judikatura).

35

Co se ovšem týká boje proti podvodům na DPH, správce daně obecně nemůže vyžadovat, aby osoba povinná k dani, která chce uplatnit nárok na odpočet DPH, ověřovala mimo jiné i to, zda je dodavatel zboží nebo poskytovatel služeb, ve vztahu k nimž je uvedený nárok uplatněn, v postavení osoby povinné k dani (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 40 a citovaná judikatura).

36

Pokud jde o důkazní břemeno ohledně otázky, zda má dodavatel postavení osoby povinné k dani, je třeba rozlišovat mezi prokázáním toho, že je naplněna hmotněprávní podmínka nároku na odpočet DPH, a určením toho, zda došlo k podvodu na DPH (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 41).

37

Akoli v rámci boje proti podvodům na DPH nelze obecně vyžadovat, aby osoba povinná k dani, která chce uplatnit nárok na odpočet DPH, ověřovala, zda je dodavatel dotčeného zboží nebo

poskytovatel dotčených služeb v postavení osoby povinné k dani, jinak je tomu za situace, kdy je prokázání tohoto postavení nezbytné pro ověření, zda je naplněna tato hmotnoprávní podmínka nároku na odpočet (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 42).

38

V posledně uvedeném případě je na osobě povinné k dani, aby na základě objektivních důkazů prokázala, že dodavatel má postavení osoby povinné k dani, ledaže údaje potřebné k ověření, zda je tato hmotnoprávní podmínka nároku na odpočet DPH naplněna, má k dispozici správce daně. V tomto ohledu je třeba připomenout, že ze znění čl. 9 odst. 1 směrnice 2006/112 vyplývá, že pojem „osoba povinná k dani“ je definován široce, přičemž se opírá o skutkové okolnosti, takže postavení dodavatele osoby povinné k dani může vyplývat z okolností daného případu (rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 43).

39

To mimo jiné platí – a to i za situace, kdy členský stát využil možnosti podle článku 287 směrnice 2006/112 poskytnout osvobození od daně osobám povinným k dani, jejichž roční obrat nepřekračuje určitou částku – pokud lze ze skutkových okolností, jako je objem a cena prodeje zboží či služeb, s jistotou dovodit, že roční obrat dodavatele tuto částku překračuje, takže se na tohoto dodavatele nemůže vztahovat osvobození upravené v tomto článku, a že je tento dodavatel nutně v postavení osoby povinné k dani.

40

Odepření nároku na odpočet DPH osobě povinné k dani z důvodu, že skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a že tato osoba povinná k dani neprokázala postavení tohoto dodavatele osoby povinné k dani, aťkoli ze skutkových okolností s jistotou vyplývá, že tento dodavatel toto postavení nutně měl, by totiž bylo v rozporu se zásadou daňové neutrality a s judikaturou připomenutou v bodech 26 až 30 tohoto rozsudku. Proto na rozdíl od toho, co uvádí předkládající soud, nelze po osobě povinné k dani vždy požadovat, aby za účelem uplatnění tohoto nároku prokázala – nebyl-li skutečný dodavatel daného zboží či služeb identifikován – že je tento dodavatel v postavení osoby povinné k dani.

41

Z toho vyplývá, že nebyl-li skutečný dodavatel daného zboží či služeb identifikován, musí být uplatnění nároku na odpočet DPH osobě povinné k dani odepřeno, pokud s ohledem na skutkové okolnosti a navzdory informacím, jež tato osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření toho, že měl tento dodavatel postavení osoby povinné k dani (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. listopadu 2021, Ferimet, C-281/20, EU:C:2021:910, bod 44).

42

Vzhledem k předchozím úvahám je třeba na položené otázky odpovědět tak, že směrnice 2006/112 musí být vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet DPH zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že vedla či vedla měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodá důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, to však za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje

potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.

K nákladům řízení

43

Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky prvotního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (desátý senát) rozhodl takto:

Směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty musí být vykládána v tom smyslu, že uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) zaplacené na vstupu musí být odepřeno, aniž je správce daně povinen prokazovat, že se osoba povinná k dani dopustila podvodu na DPH nebo že věděla či věděti měla, že plnění, jehož se dovolává na podporu nároku na odpočet daně, bylo součástí takového podvodu, jestliže skutečný dodavatel daného zboží či služeb nebyl identifikován a tato osoba povinná k dani nepodává důkaz o tom, že tento dodavatel měl postavení osoby povinné k dani, to však za podmínky, že s ohledem na skutkové okolnosti a informace, jež osoba povinná k dani poskytla, nejsou k dispozici údaje potřebné k ověření, že skutečný dodavatel toto postavení měl.

Lycourgos

Jarukaitis

Ileši

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. prosince 2021.

Vedoucí soudní kanceláře

A. Calot Escobar

Předseda

K. Lenaerts

(*1) – Jednací jazyk: čeština.